

Orbán Ottó

ÉLNI

Élni – bármi is a vége – látogatás az édenkertben...
Minden fiatal még, a föld, a víz, az ég, a páfrányok, a mocsár;
ragyog a mikroszkóp tárgylemezének fényes tükörlapja,
a papucsállatkák összevissza pattognak a langyos folyadékcöppben,
csillószőreik összegabalyodnak, a sejt belereszket az érintésbe –
a szerelem ősi filmelőzetese ez...
Ha megsebzelt egy fát, robbanó sarjadás válaszol,
a hasíték ajkai megduzzadnak, mintha láva törne föl egy kúpos szájból;
a kék bolygó csupa pezsgés, habzás, buborék, forrongás, nyüzsgő iszap...
Jó, hogy ebben a kertben élhettem tízévesen,
hogy mást is láttam, nem csak szülővárosomat
vértől és gennyből bűzleni a háború éveiben.
Jó, hogy van, ami a Halál Országánál is erősebb,
neve a vallás szerint Isten, az anyagelvűek szerint anyag.

Ágh István

ALSÓÖRSÖN TAVALY, MOST MEG ALMÁDIBÓL

Alsóörsön tavaly, most már Almadiban
vesztegel ez a különös vonat,
csúful elévült három kocsját,
mintha korábban láttam volna más
vakvágányon, és mindig ugyanígy
lepett meg, s most is ugyanúgy sugall
talányt, vagy csak nekem talányos
szándék szerint vár valami miatt,

utasra? így? teherfuvarra? lom
látszik belülről, fölforgatott vaságy
kiakadt ferde sodronyán szital
a tó visszfénye, s rögtön elnyeli
a sápadt csajkaszáj az asztalon,
visszatetsző közönybe tűnik át
minden valaha meglódult magány,
s mit hanyagul maga után hagyott,